

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 40/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou VGD Legal s. r. o., Moskovská 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Šuriak, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžfk 43/2020 z 25. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronicky 4. decembra 2020 a na základe výzvy ústavného súdu doplnenou 13. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. V petite ústavnej sťažnosti navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň požaduje, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava o určení rozdielu dane z pridanej hodnoty sťažovateľke za zdaňovacie obdobie máj 2017 vo výške 789 319,58 eur. Konanie bolo Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vedené pod sp. zn. 14 S 110/2019. V predmetnom konaní krajský súd výzvou zo 16. októbra 2019 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 35 eur v lehote 10 dní od doručenia výzvy s poučením, že ak nebude súdny

poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Výzva bola právnenému zástupcovi sťažovateľky doručená 18. októbra 2019. Lehota na zaplatenie súdneho poplatku márne uplynula 28. októbra 2019. Uznesením zo 6. novembra 2019 vydaným vyššou súdnou úradníčkou bolo konanie zastavené. Proti uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť a zároveň požiadala o odpustenie zmeškania lehoty. Sťažovateľka zaplatila súdny poplatok 8. novembra 2019.

3. O sťažnosti sťažovateľky proti tomuto uzneseniu a o jej návrhu na odpustenie zmeškania lehoty rozhodol senát krajského súdu uznesením zo 16. decembra 2019 tak, že sťažnosť ako aj žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty zamietol. V odôvodnení uviedol, že dôvodom, pre ktorý by bolo možné odpustiť zmeškanie lehoty, by bol napr. úraz, náhla hospitalizácia, práceneschopnosť a obdobný ospravedlniteľný dôvod či už na strane sťažovateľky alebo jej právneho zástupcu, ktorého dôsledkom by bolo vylúčenie možnosti urobiť úkon. Omyl na strane právneho zástupcu sťažovateľky za takýto dôvod nepovažoval, a preto zmeškanie lehoty na zaplatenie súdneho poplatku nebolo možné odpustiť. Keďže sťažovateľka nezaplatila súdny poplatok splatný pri podaní žaloby, a to ani v následne určenej lehote súdom, bolo zastavenie konania zo strany vyššieho súdneho úradníka v súlade so zákonom.

4. Kasačnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti výroku o zamietnutí žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty najvyšší súd napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol a v časti smerujúcej proti výroku o zamietnutí sťažnosti ju odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je kasačná sťažnosť prípustná. Podľa najvyššieho súdu dôvod uvádzaný sťažovateľkou (omyl právneho zástupcu pri zasielaní výzvy sťažovateľke) nemal povahu prekážky, ktorá by mu objektívne znemožňovala vyrubení súdny poplatok zaplatiť. Dodal, že je predovšetkým v záujme sťažovateľky, aby riadne a včas splnila poplatkovú povinnosť, ktorá vznikla už podaním správnej žaloby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu argumentuje:

a) najvyšší súd nesprávne právne posúdil žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, keď neprihliadol na to, že sťažovateľka nespôsobila zmeškanie lehoty z vlastnej viny ani s úmyslom zdržať konanie. Nezaplatenie súdneho poplatku bolo výsledkom chybnej komunikácie medzi právnym zástupcom a sťažovateľkou, čo považuje za dôvod, na základe ktorého možno zmeškanie lehoty odpustiť. Z judikatúry najvyššieho súdu vyvodzuje, že ide o iný ospravedlniteľný dôvod, na základe ktorého bola osoba objektívne vylúčená z možnosti urobiť procesný úkon. V dôsledku tejto objektívnej skutočnosti mimo sťažovateľkinej kontroly nemala výzvu k dispozícii, a preto súdny poplatok nemohla z objektívnych príčin uhradiť. Súdny poplatok zaplatila až 8. novembra 2019, po uplynutí lehoty na úhradu súdneho poplatku;

b) sťažovateľka tvrdí, že uhradila súdny poplatok v čase, keď jej poplatková povinnosť ešte trvala, keďže uznesenie o zastavení konania nenadobudlo z dôvodu včas podanej sťažnosti právoplatnosť (§ 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch). Pre rozhodnutie senátu krajského súdu bol rozhodujúci

stav v čase jeho vyhlásenia (podľa § 217 ods. 1 v spojení s § 234 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Keďže do rozhodnutia senátu poplatkovú povinnosť sťažovateľka splnila, nebolo možné uznesenie o zastavení konania potvrdiť (17 Cdo 52/2017, 2 Cdo 204/2019, III. ÚS 203/08). V tejto súvislosti sťažovateľka krajskému súdu vytýka nesprávny úradný postup a porušenie ústavného zákazu *denegatio iustitiae*, ako aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych inštitúcií. Tým, že najvyšší súd nezrušil uznesenie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky, znemožnil uskutočňovanie jej procesných práv. Na záver sťažovateľka pripomína, že výklad a používanie ustanovení zákona o správnych poplatkoch vrátane súvisiacich ustanovení Civilného sporového poriadku musia v celom rozsahu rešpektovať základné právo na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľky označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola jej kasačná sťažnosť proti rozhodnutiu, ktorým krajský súd zamietol jej žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, zamietnutá, a proti rozhodnutiu, ktorým krajský súd zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou, odmietnutá.

7. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum jeho právoplatnosti (8. októbra 2020, pozn.) zachovaná, keďže ústavná sťažnosť bola elektronicky zaslaná v rámci stanovenej lehoty.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu vo veci konať a rozhodnúť (m.m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

11. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnú vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

12. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia v rozsahu oboch výrokov o zamietnutí, ako aj o odmietnutí kasačnej sťažnosti, pričom jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa závery najvyššieho súdu zakladajú na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli v kontexte sťažovateľkou uplatnenej argumentácie v jej kasačnej sťažnosti dostatočne, výstižne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia ustanovení Správneho súdneho poriadku najvyšším súdom v jej veci je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

13. Sťažovateľka v prvom rade namieta nesprávne právne posúdenie jej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty z podľa jej názoru ospravedliteľného dôvodu, a to chybnej komunikácie s právnym zástupcom.

14. Najvyšší súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť v tejto časti nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením konštatuje, že v bode 15 sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že sťažovateľkou uvádzaný dôvod nie je ospravedliteľným dôvodom na odpustenie zmeškanej lehoty, keďže nemá povahu takej prekážky, ktorá by jej objektívne znemožňovala vyrubený súdny poplatok zaplatiť v stanovenej lehote. Procesné správanie sťažovateľky je podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom procesnej diligencie účastníkov správneho konania, keďže je predovšetkým v záujme sťažovateľky, aby riadne a včas splnila poplatkovú povinnosť, ktorá vznikla už podaním správnej žaloby.

15. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorý konal ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s uznesením krajského súdu. Krajský súd vychádzal zo skutočnosti, že k nezaplateniu súdneho poplatku došlo z dôvodu omylu spôsobeného právnym zástupcom sťažovateľky, ktorý jej zaslal na zaplatenie dvakrát tú istú výzvu (pričom správne mal zaslať dve rôzne výzvy z dvoch rôznych konaní vedených na krajskom súde, pričom sťažovateľka zaplatila súdny poplatok iba raz, v inom konaní. Krajský súd v bode 14 uznesenia konštatoval, že relevantným dôvodom, pre ktorý by bolo možné odpustiť zmeškanie lehoty, by bol napr. úraz, náhla hospitalizácia, práceneschopnosť a obdobný ospravedliteľný dôvod na strane sťažovateľky alebo právneho zástupcu. Za takýto ospravedliteľný dôvod nepovažoval omyl právneho zástupcu pri informácii o nutnosti zaplatiť súdny poplatok.

16. V tejto súvislosti nemožno opomenúť, že vznik poplatkovej povinnosti je zo zákona viazaný na podanie správnej žaloby [§ 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov]. Sťažovateľka tak už pri jej podaní mohla a mala vedieť, že je povinná poplatok zaplatiť, a to buď priamo pri jej podaní, alebo účinne najneskôr do uplynutia lehoty stanovenej súdom.

17. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľky dostatočne vysporiadal a s rozhodnutím krajského súdu sa stotožnil. Rozhodnutie krajského súdu bolo podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže na jeho argumentáciu, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, čo najvyšší súd aj urobil. Záver, že omyl právneho zástupcu neprestavuje ospravedlniteľný dôvod, na základe ktorého možno odpustiť zmeškanie lehoty, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný.

18. V druhom rade sťažovateľka namieta, že uhradila súdny poplatok v čase, keď jej poplatková povinnosť ešte trvala, keďže uznesenie o zastavení konania nenadobudlo z dôvodu včas podanej sťažnosti právoplatnosť. Preto nebolo podľa jej názoru možné sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššej súdnej inštitúcie potvrdiť. Tým, že najvyšší súd nezrušil uznesenie senátu krajského súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky, znemožnil uskutočňovanie jej procesných práv.

19. Najvyšší súd kasačnú sťažnosť v tejto časti odmietol, keďže podľa jeho názoru smerovala proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná. Najvyšší súd v bode 16 napadnutého uznesenia konštatoval, že sa vecne nezaoberal argumentáciou prezentovanou v časti sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka, keďže proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu Správny súdny poriadok nepripúšťa opravný prostriedok, teda ani kasačnú sťažnosť (zaradenú v piatej časti Správneho súdneho poriadku, ktorá upravuje opravné prostriedky). Rozhodnutie krajského súdu v časti o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka je preto v súlade s princípom procesnej ekonomie konečným rozhodnutím.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom garantované právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017).

21. V prípade sťažovateľky išlo o § 459 písm. c) a § 439 ods. 1 v spojení s § 162 Správneho súdneho poriadku. Z nich vyplývajúcejmu záveru najvyššieho súdu, že kasačná sťažnosť nie je proti rozhodnutiu krajského súdu o sťažnosti prípustná, nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Ústavný súd pripomína, že ani samotná sťažovateľka v ústavnej sťažnosti záver najvyššieho súdu o neprípustnosti kasačnej sťažnosti nenamietala. V tejto súvislosti zamerala svoju argumentáciu na kritiku postupu krajského súdu, ktorý mal postupovať v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu (7 Cdo 52/2017, 2 Cdo 204/2016, III. ÚS 203/08).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. III. ÚS 301/2019).

23. Ústavný súd rovnako v tejto súvislosti pripomína, že viazanosť návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti najmä petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ

špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Takto vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd (I. ÚS 514/2020).

24. Bez relevantného návrhu na rozhodnutie ústavný súd nemôže o veci konať a rozhodnúť, keďže nie je oprávnený v tomto zmysle sám nahradiť povinnosť osoby domáhajúcej sa ochrany svojich základných práv a slobôd definovať požadované znenie rozhodnutia.

25. Zákonodarca totiž výslovne normatívne upravil viazanosť ústavného súdu rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, aby nebolo pochyb, že ústavný súd nebude za navrhovateľa určovať rozsah ústavného prieskumu ani vyhľadávať konkrétne dôvody, pre ktoré sa navrhovateľ obracia na ústavný súd. Aj v konaní pred ústavným súdom teda platí zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí ústavný súd zásadne aplikovať. Rozsah návrhu má podstatný vplyv na predmet ústavného prieskumu, pretože uvedením rozsahu návrhu navrhovateľ vymedzuje ústavnému súdu rozsah, v akom sa bude ústavný súd ochranou ústavnosti v tom-ktorom prípade zaoberať (kvantitatívna stránka ústavného prieskumu).

26. Keďže sťažovateľka v ústavnej sťažnosti kvantitatívne vymedzila rozsah prieskumu ústavného súdu na napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd dodržiavajúc už uvedené zásady, nemal možnosť (v prípade, ak by tomu nebránili dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) podrobiť ústavnému prieskumu postup, resp. uznesenie krajského súdu, v súvislosti s jeho interpretáciou a aplikáciou ustanovení upravujúcich zánik poplatkovej povinnosti (§ 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch a § 14 tohto zákona v spojení s § 247 Civilného sporového poriadku). Túto časť možno so zreteľom na jej znenie (pozri kritéria vymedzené v bode 23 tohto uznesenia ústavného súdu, pozn.) považovať len za súčasť argumentácie sťažovateľky bez dopadu na rozsah a predmet prieskumu v konaní pred ústavným súdom.

27. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by sa s podanou kasačnou sťažnosťou sťažovateľky vysporiadal nedostatočne. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení riadne zaoberal všetkými sťažnostnými námietkami sťažovateľky, ktorá na podstatné argumenty dostala zo strany najvyššieho súdu adekvátnu odpoveď, a jeho závery o interpretácii a aplikácii § 70 Správneho súdneho poriadku (odpustenie zmeškania lehoty) a § 459 písm. c) v spojení s § 439 ods. 1 a § 162 Správneho súdneho poriadku (odmietnutie kasačnej sťažnosti) v sťažovateľkinej veci ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

28. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej

moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery uznesenia najvyššieho spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 26. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu